

Mobilitate de practică – Neuburg an der Donau

Petricescu Valentina, MG - V

M-am decis să împartasesc experiența mea în cele ce urmează în speranța că-i voi încuraja pe colegii mei mai tineri care își doresc o experiență nouă în viața de student, dar din frica de necunoscut, care ne bantue pe noi toți, ezită să pasescă pe drumul proiectului "Erasmus+". Alții lasă mereu pe "anul viitor" sperând că atunci le va fi mai ușor să-și ia inima în dinți. Nu, nu lăsați pe anii ce urmează, deoarece cei 6 ani care la început ni se pareau o vesnicie, iau sfârșit cât ai clipi

Va spun sincer că atunci când mi-am depus dosarul, fiind pandemie, eram 90% sigură că nu voi mai avea ocazia de a pleca și prin urmare nu mi-am prea alocat timp să mă gândesc la emoții. Emoțiile au apărut cu o zi înainte când am constientizat ce se întâmplă. În capul meu erau o multime de întrebări precum: "Voi rezista două luni într-o altă țară?"; "Voi face față într-un spital din Germania?"; "Dacă-mi va fi mult prea greu?". Cu toate aceste întrebări în cap, mi-am luat inima-n dinți și am plecat pe drumul a cărei destinație finală avea să fie cea mai frumoasă experiență a mea, nu doar ca student, ci și ca om.

Ajunsa acolo, primul lucru care m-a impresionat a fost așa zis-ul cămin al lor, care era cu totul diferit față de ce știu studenții din România că reprezintă cuvântul "cămin"; ca să fiu mai precisă: totul era la superlativ. De condițiile din spital nu cred că mai este nevoie să spun ceva, deoarece cu toții suntem obișnuiți deja de mici să auzim: "asa ca-n Germania".

Ceea ce m-a marcat într-un sens cât se poate de pozitiv a fost comportamentul celor din spital. Acolo, tu ca student, ești mezinul familiei și, după cum toți știm, cei mai tineri din familie sunt mereu cei mai răsfățați. Cam așa m-am simțit și eu. Toți membrii acestei mari "familii" a spitalului își doresc să-ți ofere tot ce au ei mai bun.

În plus față de toate cunoștințele din domeniul medical pe care le-am acumulat în decursul acestei experiențe, am avut norocul și de a-mi clădi prietenii care, sincer, sper că vor rămâne pe viață. Știți când m-am simțit cea mai fericită că am ales să am parte de această experiență? Atunci când luam prânzul într-o zi obișnuită în cantina spitalului și uitându-mă în jurul meu, mi-am dat seama că stăteam 10 persoane la o masă, iar fiecare provenea dintr-un alt capăt de lume.

In concluzie a tot ce am relatat mai sus, vreau doar sa va mai spun ca am ales sa merg si pentru a doua oara, ceea ce a fost a doua cea mai buna decizie a mea din viata de studenta; prima sunt sigura ca vi-ati dat seama deja care era.